

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Ω! φώναξε μ' ένθουσιασμό. Είπε ο πλουσιώτερος, ο ένδοξότερος, ο άνδρειότερος και ο πιο αγαπημένος άρχων της έπαρχίας.
— Κι' άλλομονο σέ κείνον που θά τον μολούσε να τον άγγίζει, έπρόσθεσε ο Λοβέρτ, έστω κι' άν εινε κι' ο ίδιος ο βασιλεύς της Ισπανίας.

— "Αλήθεια! Αυτό με κάνει να χαιρόμαι, ειπε ο Ισπανός, αλλά το όνομά του... το όνομα του άνδρείου, του ευτυχισμένου αυτού άρχοντος;

— "Ονομάζεται Γοδεφρίδος της Θούνης.
"Ο δόν Διάξ ανάνευσε βαθείά' ότι με τόση μανία τρία δλόκληρα χρόνια ειχε έπιδώσει ν' ανακαλύψει, το έμαθε επιτέλους.

— Γοδεφρίδος της Θούνης... ξανάλεγε μέσα του πολλές φορές γιά να χαράξει το όνομα αυτό στη μνήμη του.

— "Όσο γιά το άνάκτορό του, έξακολούθησε ο Γουλιέλμος, ειπε στην δδόν Ούγγαριάς, είκοσι βήματα μακριά από το άνάκτορο του άρχιδουκάστου.

— Καλά... απάντησε ο δόν Διάξ, δέν μου μένει πιά, καλοί μου κύριοι, παρά να σας ευχαριστήσω και να μου επιτρέψετε να σας αφήσω...

— "Από τώρα; Αλλά οι πλιγγές σας σάς το επιτρέπουν;
— "Ω! διάκοψε ο Λοβέρτ, ειπε βέβαια πολλές, αλλά ελάχιστα επικίνδυνες; σέ λίγες μέρες δέν θά φαίνονται καθόλου.

— Τουλάχιστο, ειπε ο Πλουσέτ, δε θά φύγετε μ' αυτά τά ξεσκισμένα ρούχα... Διονύση, δόσε τή μέγετα και το καπέλλο μου στον κύριο κι' όδηγήστε τον από τή πόρτα που βγαίνει στην παραλία, γιάτι φοβάμαι μήπως τον παραμονεύουν από αυτό το μέρος οι διαμαρτυρούμενοι.

"Ο δόν Διέγος Διάξ έπιασε το χέρι του Πλουσέτ.

— Σου χρωστώ τή ζωή μου, κύριε Πλουσέτ, καθώς και σέ σας, κύριε Λοβέρτ, ειπε με τήν ειλικρινή διάχυση άνθρώπου που σώθηκε από μεγάλο κίνδυνο. Κ' ή ζωή μου ειπε πολύτιμη γιάτι έχω ένα μεγάλο έργο να εκπλέσω. Δέ θά σας ξεχάσω, κύριοι. Στην πατρίδα μου το μίσος δέ σβύνει ποτέ, αλλά κ' ή ευγνωμοσύνη μένει αιώνια, κ' εύχομαι νάρθη μιά μέρα να σας δείξω τή δική μου.

— Δέν ένάμαε παρά το καθήκον μας, ειπε ο Πλουσέτ... Το ίδιο θά εκανε κ' οποιοσδήποτε άλλος άν ειταν στη θέση μας.

— "Αδιάφορο. Πάρτε τουλάχιστον αυτό γ' άνάμνησή μου.

"Ο Ισπανός, λέγοντας αυτά, έβγαλε από το χέρι του ένα δαχτυλίδι και το προσέφερε στο ζυθοπώλη, αλλά εκείνος με μιά ευγενική χειρονομία άρνήθηκε να το πάρει.

— "Ω, δεχτήτέ το σας παρακαλώ! επέμενε ο δόν Διάξ. "Ως κόσμημα αυτό το δαχτυλίδι δέν έχει καμιά σπουδαία αξία, αλλά ειπε φυλαχτό πολύτιμο.

— Φυλαχτό! φώναξαν μαζί ο Πλουσέτ κι' ο Λοβέρτ και έσκυψαν πάνω από το δαχτυλίδι μ' εύλάβεια και περιέργεια.

Είταν ένα δαχτυλίδι χρυσό και επεξεργασμένο. Στην πέτρα του όμως ειταν σκαλισμένη μιά έχιδνα που έπιγνε έναν ατέο.

— "Άκουστε καλά αυτό, ξανάπε ο Διάξ φορώντας το μανδύα και το καπέλλο του Πλουσέτ που του ειχε φέρει ο Διονύσης. "Εάν ποτέ άπειλσει καμιά συμφορά έσως ή κανέναν από τους δικούς σας, τότε να πάτε πρωτ' πρωτ' στην εκκλησία της Παναγίας και να ρίξετε το δαχτυλίδι αυτό μέσα στο άγιαστήριο της Παρθένου. "Από εκείνη τή στιγμή ένα χέρι άόρατο, ένα χέρι δυνατό, θά σας συνδράμει και θά σας προστατεύει.

Και λέγοντας αυτά ο Δόν Διάξ έχαιρέτησε κ' έφυγε, αφήνοντας τους δύο φίλους γεμάτους περιέργεια.

— Νά κ' ένας άνθρωπος που δέ μάρσει διόλου, ειπε ο Γουλιέλμος, άν και μάς έδωσε το δαχτυλίδι του γιά φυλαχτό.

— Κ' έμένα το ίδιο, απάντησε ο Πλουσέτ, έστω κι' άν με το δαχτυλίδι του μπορούσε να κάνει τον κύρ Κοχεφέρ να μου δώσει τή Μαγδαληνή.

— "Αλήθεια! καλά που μου τον θύμησε! ειπε ο μυλωνάς και τράβηξε προς τον Κοχεφέρ που έξακολουθούσε να κοιμάται.

— Τι θά κάνεις; τον ρώτησε άνήσυχα ο ζυθοπώλης.

— "Ο τον ζυτησώ, να πάρη ή όργη! απάντησε ο Λοβέρτ κι' άρχισε να σκουντάει τον Κοχεφέρ.

— Ναά με! νάμε!... έρχομαι!!! γρούλιε ο Κοχεφέρ, ανοίγοντας τά μάτια του. "Άχ! σε τίς ειπατε, κύριε Λοβέρτ;... Συγνώμη, νόμιζα πως είμουν στο ξενοδοχείο μου...

— "Ε λοιπόν, ρώτησε ο Γουλιέλμος, πως πήγε ο ύπνος;

— "Υπνος! μουμιούρισε ο Κοχεφέρ, δέν έκοιμόμουν, φίλε μου, σκεπτόμουν, σκεπτόμουν...

— Θά σκεπτόσαστε χωρίς άλλο τήν πρότασή μας;

— Τήν πρότασή σας! χμ... βέβαια... δηλαδή τί μου προτείνετε; "Άς δούμε...

— "Εναν άντρα γιά τή Μαγδαληνή...

— Μπά! και ποιών;

— Το φίλο μας το Πλουσέτ...

"Ο Κύρ Κοχεφέρ αναλήθησε από τή θέση του...

— Τόν Πλουσέτ, δίκαιε Θεέ!... "Επιμένει λοιπόν άκόμα να παντρεφτεί ο δυστυχισμένος.

— Πώς, άκόμα! ειπε ο Λοβέρτ. "Ακούγοντάς σε κανέναν θά νόμιζε πως άλλη δουλειά δέν εκανε στη ζωή του ο Πλουσέτ, παρά διαρκώς να παντρεύεται.

— Νά παντρεφτεί! στήν ήλικία του... αυτό ειπε τρέλλα... καθαρή τρέλλα...

— Τί τά θέλετε τά πολλά λόγια. Δέξεσθε τήν πρότασή μου: ναι ή όχι; Αυτό είν' όλο...

— Μά τήν πίστη μου, άν επιμένει καλλίτερα θά ειταν να στεφανωθεί τήν Μαγδαληνή άπ' οποιαδήποτε άλλη γυναίκα...

"Ο Πλουσέτ έβγαλε μιά κραυγή χαράς και ρίχτηκε στην άγκαλιά του κύρ Κοχεφέρ.

— "Ε! καλά, φτάνει! μ' έπνιξε! φώναξε ο Κοχεφέρ. Τρέχτε! να πάρ' ή ευχή... Μαρία, νερό... όχι, όχι, κρασί κρύο, γρήγορα!...

XII

Ο ΜΥΛΟΣ

Τήν ίδια σχεδόν ώρα που άρχισε τ' όλέθριο γιά τον ύποκόμητα Φλορεστάν παιγνίδι των κύβων με τόν δόν Ραφαήλ και που οι διαμαρτυρούμενοι πολιορκούσαν τ' όζυθοπώλει του Γρουκός, μιά σκηνη πολύ διαφορετική γινόταν σ' ένα προάστειο τής πόλεως.

Στο προάστειο αυτό που το διάσχιζε ο ποταμός Έσκά, καμιά δωδεκαριά νερόμυλοι, χτισμένοι στην κοίτη του, σωπηλοί κι' ακίνητοι, καθρεφτιζόντουσαν μες στά νερά.

"Ο πιο μεγάλος άπ' τους μύλους, ο πιο όφρατος και πιο πλούσιος άνηκε στο φίλο μας Γουλιέλμο Λοβέρτ.

Θά ειταν τρεις ή όρα άπάνω κάτω. Μέσα στη μεγαλύτερη αίθουσα του μύλου αυτού δυο νέες γυναίκες συνομιλούσαν. "Η πιο μεγάλη φαίνόταν να εινε είκοσιδυο, είκοσιτριών το πολύ, χρόνων. Ειταν όφραία, λεπτοκαμωμένη και ξανθή και λεγόταν "Ιωάννα Λοβέρτ. Ειταν ή σύζυγος του μυλωνά.

"Όσο γιά τή φίλη της αυτή λεγόταν Μαγδαληνή Κοχεφέρ κ' ειταν ή κόρη του δυστυχισμένου Λαντρώ, που ειχε σκοτωθεί τόσο τραγικά στην "Ισπανία.

"Ο Λαντρώ—θά το θυμίστε—πεθαίνοντας ειχε συστήσει στην εύγενικιά του κυρία τήν Δολόρα να προστατεύει τήν κόρη του. "Η Δολόρα άμέσως μόλις έφτασε στην Τουραίνη, έφρόντισε γιά τήν

όρφανή, τήν έπήρε κοντά της, μερίμνησε γιά τήν άνατροφή της και τή θεωρούσε από τότε ως αδελφή της. "Η Μαγδαληνή, αναγνωρίζοντας τίς εύεργασίες της προστατίσας της, τήν έλάτρευε.

"Επειδή ή δέσποινα τής Θούνης, σά μεσημβρινή που ειταν, άφουενε τίς οικιακές φροντίδες και μερίμνες, ειχε αναθέσει όλη τή διεύθυνση του οίκου της στην ένδοξημένη της, χωρίς να μεταμεληθί διόλου γ' αυτό. "Όλη τήν άνυπολόγητη περιουσία του κόμητος τής Θούνης, τ' αναριθμητά κτήματα του, τας επαύλεις, τά δάση, τίς άγροικίες, τ' βασιλικό άνάκτορο που χρησιμοποιούσε γιά κατοικία στην Τουραίνη, τους πέντε πύργους του, όπου δλόκληρος κόσμος από ύπνρετες, άκολούθους, ίπποκόμους, όπλαφόρους, ίππους και σκύλλους έξούσε, όλα τά διοικούσε ή Μαγδαληνή.

Αυτή διοργάνωσε τίς καθημερινές εορτές και τά λαμπρά συμπόσια του μεγάρου του κόμητος. Και όμως παρ' όλη τή σπατάλη, παρ' όλες τίς τρελλές μεγαλοδοξίες του κόμητος, παρ' όλα τά έξοδα τής Δολόρας, ή μεγάλη του περιουσία δέν ειχε έλαττωει καθόλου. "Απειναντίας, χόρη στη Μαγδαληνή, αύξανε καθημερινώς.

"Ο Λαντρώ, καθώς βλέπετε, ειχε κληροδοτήσει στους κυρίους του ένα πραγματικό θησαυρό. Και όμως ο θησαυρός αυτός μόλις ειχε συμπληρώσει το δέκατο έβδομο έτος τής ήλικίας του.

Οι δυο νέες γυναίκες, καθώς ειπαμε, εκουβέντιασαν.

— "Ελα δώ, ειλεγε ή Μαγδαληνή χμογελάοντας, ήσυχασε, δέν σου τόν έλεψαν και δε θάρρησεις να τόν δεις...

"Η γυναίκα του Λοβέρτ έγινε κόκκινη σάν παπαρούνα.

— Γιά ποιών μιλάς; έτραύλισε.

— Γιά ποιών άλλον από τόν άντρα σου.

— "Άχ! εκανε ή "Ιωάννα και ανάνευσε πιο έλεύθερα.

— Δέν άναστενάξεις λοιπόν γιά το σύζυγό σου; ρώτησέ ή Μαγδαληνή.

— Ναι, απάντησε ή "Ιωάννα περιεργα,

αλλά άδικως άναστενάξω. "Ο Γουλιέλμος δέν

θά γυρίσει πριν νυχτώσει. Ξεχνάει γυναίκα και

παιδί όταν βρισκεται κοντά στο φίλο του το

Πλουσέτ. ("Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΡΟΣΕΞΕ
= ((ΜΠΟΥΚΕΤΟ)) =
Πανηγυρικόν—Είκοσιτετραέλιδον
Με δλην έντελώς άποκρηάτικην